

היא הייתה יתומה מאב,
מוכה, רעבה לחוס ולאהבה,
אבל קרובי משפחתה,
שאליהם שלחה מכתבים
ארוכים ונרגשים, השיבו לה
במעטפות שבהן רק כמה
שורות צוננות וכסף. מכאן
נגזר שם ספרה המרגש של
אלונה גולן-סדן, "מעטפות
ריקות", שבו היא עושה
את חשבון חייה

מאת דינה חלוץ

כוחו

המורפא

של המילים

גרים בבית אחר, אני זוכרת רק אבא שבא לבקר ולפנק, ואחר כך עוב בחורה לדרום אפריקה וני מוג בשקט מחיי. הוא מת שם כשהייתי בת 11. בגלל המכות שהתחלתי לחטוף אחרי שאמא שלי התחתנה שנית, בניתי לי דמות רמיונית של אבא מלאך שמגן עליי מרחוק. כשהוא מת, המלאכיות שלו רק גברה."

מכתב "לאיש הבא שלי"

היא נולדה ברעננה, ובהיותה בת שמונה, לאחר גירושי הוריה, עברה עם אמה, אחיה ובעלה של האם לשכונת אפקה בתל אביב. כמו האח שהיא מספרת עליו בספר, גם אחיה בחיים אהב מטוסים והיה במשך שנים רבות הצלם הרשמי של "ביטאון חיל האוויר". מותה של בתו הבכורה, כשהייתה בת 19, הותיר אותו עצוב ושקט, והוא גווע לאט לאט עד שמת ממחלה.

"גיל היה חולה הרבה שנים. הוא מת בדיוק ביום שבו חתמתי את ההסכם על הוצאת הספר, ולכן הספר מוקדש לו", היא אומרת בצער.

כשבגרה, התגייסה לחיל האוויר, ואחר כך חתמה קבע ושירתה שמונה שנים כמוזכרת בית הספר לטיסה בחצרים, תחת פיקודם של דוד עברי, רן פקר ויעקב טרנר. במהלך שירותה נולדו שני ילדיה, ערן

השני. כעסתי עליה במשך שנים רבות, אבל אחרי הטיפול שעברתי ואחרי הרבה שיחות נפש שהיו בינינו, הרווחתי אותה ליותר מעשרים שנה, והיא באמת הייתה חברה ראויה."

ולמרות הפיוס המאוחד בין השתיים, עובדת היותה ילדה מוכה הכתיבה לגיבורת הספר את כל מהלך חייה. היא הובילה אותה להתחתן בגיל עשרים עם האדם הראשון שהציע לה נישואים, והיא נשארה איתו קרוב לשלושים שנה רק כי לא רצתה לעשות לבנה היחיד את מה שעשו לה.

"עשיתי דברים בניגוד לרצוני כפועל יוצא מהיותי ילדה מוכה", היא אומרת. "כבר מההתחלה הבנתי שהיחסים ביני לבין בעלי לא הולכים לשום מקום, אבל הוא איים עליי שינתק את הקשר עם הילדים אם אעזוב אותו, וזה נורא הבהיל אותי בגלל הילדות שעברתי והיות שאני עצמי גדלתי כלי אבא. נתקעתי איתו לשנים, כי הייתי יצור לא מודע, חסר ביטחון. האמנתי שכל הרע שקורה בחיי הנישואים שלי הוא בגללי, כי אני בת להורים גרושים. רק אחרי טיפול פסיכולוגי ממושך התחלתי לראות את האדם שאני ולהבין מה נכון לי."

● את זוכרת את הפרידה של הורייך?

"הייתי צעירה מאוד, משהו כמו שלוש או ארבע, ובאותם ימים לא חשבנו שצריך להסביר דברים כאלה לילדים. אני לא זוכרת את כולנו

יום שבו הובאה אמה לקבורה, שנה לאחר שמתה וגופה נתרם למדע, התיישבה אלונה גולן-סדן (67) בקצה השני של העיר לם והתחילה לכתוב את ספרה הראשון, "מעטפות ריקות" (הוצאת "חממה ספרותית" של סטימצקי). העלילה המרתקת שהעלתה על הכתב נשענת בחלקה על סיפור חייה ומניעה גם את עלילת הספר: העובדה שהתייתמה מאביה בגיל 11, העובדה שגם היא, כמו גיבורת ספרה, נהגה לשלוח מכתבים רטובים מדמעות למשפחתו בדרום אפריקה וקיבלה בחזרה מעטפות ריקות מכל רגש (ומכאן שם הספר), ובעיקר העובדה שאביה החורג נהג להכותה בלי סוף, ללא הבחנה וללא סיבה.

הספר פורש דרמה משפחתית רב דורית, העור לה מבעד עיניה של ליאורה, בת להורים גרושים שכל חייה חיפשה קשר ומשפחה. גם כהתבגרה, כנערה וכאישה, לא הפסיקה לחפש אחר האהבה שלא הייתה לה, והמשיכה לקבל מהחיים "מעטפות ריקות". בין לבין מגולל הסיפור את מערכת היחסים המסובכת והכואבת בינה ובין אמה, שהייתה עמוסה רוב הזמן ברגשות אשמה וכעס. "אמא שלי לא העזה לעמוד מול בעלה. במקום להגן עליי כשהוא היה מכה אותי, היא הלכה לבכות בחדר

